

Zoeken naar een zwarte, islamitische travestiet met één been

College van Afgevaardigden, 29 juni 2006

Jan Pieter Nepveu, journalist

Het College van Afgevaardigden heeft zijn vergadering van 29 juni onder meer gewijd aan de wens om specialisten te registreren en toetsen. Verder hadden de afgevaardigden aandacht voor diversiteitsbeleid, dat volgens de Algemene Raad wat anders is dan politieke correctheid of positieve discriminatie.

Landelijk deken Els Unger is jarig en wordt toegezongen door de ongeveer zeventig afgevaardigden. Zij krijgt gelukwensen en een fraaie tuinplant. Daarna, een paar minuten over één, opent zij de vergadering.

De aandacht gaat uit naar het agendapunt 'ontwikkeling en registratie van specialismen'. Recent is er door de Commissie Advocatuur op gewezen dat voor rechtzoekenden de kwaliteit van de advocatuur zichtbaar en toetsbaar behoort te zijn. Rechtzoekenden moeten erop kunnen vertrouwen dat een advocaat die zich uitgeeft voor specialist, dat ook echt is. De Algemene Raad bepleit daarom een toetsbare definitie van specialismen.

De vraag alleen is hoe je zo'n toetsing met voldoende waarborgen omkleedt. Bert Bouma (Algemene Raad) duikt de historie in en stelt vast dat dit onderwerp in de eerste Ordevergadering (1952) ook al besproken is. In het College van Afgevaardigden kwam de kwestie eind jaren tachtig voor het laatst aan de orde. Men vroeg zich destijds af of de registratie van specialisten in een verordening geregeld moest worden, maar de tijd werd er nog niet rijp voor geacht. Het vertrouwen in opleidingen en controlemechanismen was te gering. Maar de tijden zijn veranderd, denkt Bouma. 'Sinds de introductie van de verplichte en de permanente opleiding zijn er voldoende scholingsmogelijkheden voor specialisten. Bovendien bestaan er sinds de invoering van de Centrale Controle Verordeningen ook voldoende controlemogelijkheden.'

De Algemene Raad bepleit nu de (vrijwillige) registratie van specialisten op de rechtsgebie-

den arbeidsrecht, huurrecht, letselschade, personen- en familierecht, strafrecht en algemene praktijk. Om voor registratie als specialist in aanmerking te komen, zou een advocaat jaarlijks een minimumaantal opleidingspunten op het betreffende gebied moeten halen, een wezenlijk deel van zijn praktijk aan het specialisme moeten wijden en moeten deelnemen aan enigerlei gestructureerd overleg hierover. De controle zou kunnen verlopen volgens de procedure van de Centrale Controle Verordening.

HAALBAAR?

In grote lijnen zijn de afgevaardigden het eens met de voorstellen over vrijwillige registratie en toetsing van specialisten. Maar of de plannen haalbaar zijn, is een andere vraag. Taekema (Den Haag) herinnert zich bijvoorbeeld dat er tussen 1972 en 1976 (hij zat toen in de Algemene Raad) ook al 'eindeloos' over specialisaties werd gepraat en het niet gelukt is om eisen per vakgebied te stellen. 'Je zult moeten aantonen dat je bepaalde kennis hebt. Het volgen van een cursus garandeert niks, want we kennen allemaal de cursusvolgers die slapend achter in de zaal zitten. Dus zul je een examen moeten doen.'

Veel opmerkingen betreffen de specialisatie 'algemene praktijk'. Want hoe verhoudt die zich bijvoorbeeld ten opzichte van de specialisaties huurrecht, arbeidsrecht en personen- en familierecht, die immers geacht worden sowieso tot het pakket van een algemene praktijk te behoren? Afgevaardigden zijn bang dat cliënten steeds een specialist zullen zoeken, waardoor een algemene praktijk cliënten gaat mislopen.

Bouma is optimistischer. Hij verwacht dat er voldoende werk overblijft voor advocaten in de algemene praktijk. Eenvoudige zaken kunnen volgens hem prima door hen gedaan worden, want lang niet iedereen heeft een specialist nodig. 'Er zijn cliënten die huis-tuin-en-keukenhulp moeten hebben. Veel particuliere cliënten zijn al geholpen met een goed advies en een correcte procesvoering. 'Ondanks de

twijfel van de afgevaardigden over de mogelijkheid om specialismen toetsbaar te definiëren, voelt de Algemene Raad zich dan ook voldoende gesteund om op de ingeslagen weg voort te gaan.

DIVERSITEITSBELEID

Ter inleiding op het agendapunt diversiteitsbeleid wordt een PowerPointprojectie getoond van een savanne waarop olifanten, papegaaien, zebra's, leeuwen en giraffen vredig samenleven. 'Zo zien wij de advocatuur ook graag, met allerlei dieren van verschillende pluimage,' licht Els Unger toe. Zij vraagt steun voor een diversiteitsbeleid, niet te verwarren met politieke correctheid of positieve discriminatie. Het doel is dat ieder juridisch talent zich welkom voelt binnen de advocatuur, ongeacht etniciteit, seksuele geaardheid, religie, nationaliteit of invaliditeit. Alleen zo zou aan de toenemende vraag naar goed gekwalificeerde juristen voldaan kunnen worden.

Desgevraagd bevestigt Els Unger dat het diversiteitsbeleid haar stokpaardje is. 'Goed gezien, maar dat is ook wel overduidelijk, denk ik.' Het is overigens geenszins haar bedoeling om, zoals sommige afgevaardigden vrezen, regels te gaan stellen, als dat überhaupt op dit onderwerp al mogelijk zou zijn. 'Wij willen de eigen kring bewust maken van veranderingen die gaande zijn, waar we de ogen niet voor moeten sluiten en waarmee we als advocatuur ons voordeel moeten doen.'

Afgevaardigden zijn het met haar ideeën eens, maar tonen ook wel wat scepsis. Zo zou er een groot kantoor zijn dat al anderhalf jaar tevergeefs pogingen doet tot het werven van een 'zwarte, islamitische, travestiet met één been, afkomstig uit het Rifgebergte.' In de zaal ontstaat de nodige hilariteit.

Een van de laatste sprekers, Smeets (Haarlem), lijkt het gevoelen van de meerderheid te verwoorden als hij zegt dat de Orde niet te veel tijd en geld aan diversiteitsbeleid moet besteden: 'Bewustzijn is goed, maar ik denk dat we het daarbij moeten laten.' Om 16:40 uur – 'een nette tijd' – sluit Els Unger de vergadering.